

Az Erasmus program keretében Portugáliába mentem szerencsét próbálni 5 osztálytársammal 3 hétre.

A repülőút késedelmesen, kissé döcögősen indult időjárási problémák miatt, de egy nagyon szép, otthonias hotel várt bennünket egy bő három órával későbbre, egy 8 személyes furgon vitt minket oda. A szoba egy főre kényelmes, tágas és tiszta. Békés idők voltak. Reggeli szempontjából bő volt a választék, vacsorázni egy iskolai menza szerű kifőzdébe ment a banda, ahol hol halat, illetve csirkehúst lehetett fogyasztani olyan köretekkel, amiket az illető választhat magának.

A Braga Mob, ami fuvarozott minket munkába és munkából haza és még megannyi helyre néha késedelmesen érkezett a megbeszélt helyekre, de ez érthető, hiszen más tanulói csoportokat is el kell juttatni mindenfelé. A portugálok bár kissé rapszodikusán közlekednek (sok helyen nincs közlekedési lámpa, vagy zebra, a volán mögött ülők nem indexelnek, gyakran nyomnak satuféket), mégis megőrzik a hidegvérüket és türelmesen, nem zavartatva magukat tovább állnak, a vezető és a gyalogos egyaránt. Az emberek élettel telibbnek tűnnek, napközben nyugodtak, este pedig hangosan örülnek hol sportesemények bekövetkeztében, hol koncertek közepette, hol csak egyéb szórakozás végett.

Én, Péter és Krisztián az Alfilux egyik raktárában szorgoskodtunk a kettő közül. Reggel negyed 9-kor jött értünk a sofőr és fél 9-re már a munkahelyen voltunk. Délután 3-ig tartott a munkaidő, az ebéd 13:00-tól 14:00-ig tartott. Minden napra juttattak elég eurót arra, hogy egy önkiszolgáló étteremben elegendő ételmenyiséghez jussunk, sok tengergyümölcsöt próbálhattam ki ezáltal. Sokat mentünk hol csoportosan, hol egyénileg a Continente nevezetű szupermarketbe, ahol én nagyszerényen feléltem a gyümölcskészletet.

A felettesünk, José jól beszélt angolul, érthetően magyarázta el a feladatokat, még ha azok nem is voltak túl bonyolultak. Kisebb-nagyobb lámpákat csavaroztunk össze, címkéztünk újra és dobozoltunk be. Egy nagy asztal körül dolgoztunk végig csak manuálisan. Kicsomagoltuk a lámpákat a dobozokból, lehámoztuk/forrasztottuk/satíroztuk/csiszoltuk róluk a régi matricát, újat ragasztottunk fel, régi dobozokat, felesleges papírokat összegyűjtöttük a szemétkébe. Új dobozokat hajtogattunk, vagy lezárható tasakba csomagoltunk. Azokat is felcímkéztük. Nekünk sajnos nem volt lehetőségünk targoncába ülni és azzal emelni, de nem is kellett. Mindent megemeltünk, vagy a hónunk alá csapva vittünk a helyére. Továbbá, internetet és számítógépet sem kellett használni. A leltározás, rendelések kezelése nem a mi feladatunk volt. Azzal a felső emeleten az irodákban foglalkoztak. A raktár maga kétszintes volt, végig a legalsón voltunk, fel csak alkalmanként mentünk szétnézni. A raktárban jelen volt állványos, polcos tárolás, de a legtöbb holmi szimplán csak egymáson volt elhelyezve a földön. A munkát szépen elosztottuk egymás között, járt a kezünk, mint a kisangyal. Volt még hol kettő, hol három fiatal intern fiú, akik helyiek voltak, de ugyanúgy iskola mellett jöttek munkát végezni, csak persze hosszabb időre. Velük hol fordító segítségével értettünk szót, hol voltak napok, amikor 2-3 százasaival pakoltuk a holmikat és csak jött és jött a csomagolni, felmatricázni való és volt egy-két rövid nap is, amikor szinte alig volt feladat.

Én élveztem, hogy használhattam a kezem, hasznosnak éreztem magam. Egyre gyorsabban tudtam haladni a feladataimmal. A 3 hét elteltével az utolsó ebéden, ahol minden Erasmus-os diák részt vett, minket, hármunkat nagyon megdicsérték a szervezők, azt mondták, az Alfiluxnál eddig a mi csapatunk volt az eddigi legmeggyőzőbb. Jó volt a csapat és az egyéni munka is. Jól elbeszélgettünk a felettséssel is.

Az első hét elteltével vasárnap Porto-ba vitt minket a busz. A második héten Guimarães-ba mentünk. Braga-ban is szétnéztünk, amikor csak alkalmunk adódott rá.

Braga Szegedhez hasonló méretű, telis tele van templomokkal. Porto már népesebb, ott hajókáztunk egyet, illetve megkóstoltuk a Porto-i bort. Guimarães inkább a fejedelmi/hatalmi rendet becsülte, mint a vallást. Ezért a bragaiak nincsenek velük jó összhangban. Láttunk várakat, csodaszép kerteket, a gránitkő parkot, sok modern és kevésbé modern szobrot, kipróbáltunk új ételeket, mint pl. a Francesinha-t.

A hétvége másik napján szabad programok voltak, olyankor szétszéledtünk, mostunk a közeli kifőzde mosodájában, felfedeztünk, tanultunk, pihentünk, bandáztunk, hallgattuk a jó kis portugál rádiót. A Braga-i vonatállomás egy fél óra sétára volt a szállástól. Tiszta és leginkább tanulók közlekednek Porto-ba és Lisszabon-ba.

Nagyon jól éreztem magam, majdnem, hogy szabadnak ezalatt a 3 hét alatt. Délelőttől kora délutánig hasznossá tudtam tenni magam, utána pedig azt és úgy szervezhettem magamnak, ahogy csak akartam.

Az egyetlen dolog, ami nem igazán tetszett az egészben az az, hogy az utolsó napokon már stresszelt minket az iskola és az a temérdek tananyag, amit nekünk át kéne néznünk, na de hogy amikor külföldön, specifikusan Portugáliában azért voltunk az életben egyszer, hogy dolgozzunk, tapasztalatot gyűjtsünk és világot lássunk. Úgy nem tudtunk felkészülni, mintha otthon lettünk volna, de így is mindannyian készültünk egyes napokon. Miután visszajöttünk, nyakunkba zúdult minden tanulnivaló és nem éreztem annyi együttműködést a tanárok részéről. Talán, ha erre valami megoldást találnak a jövőben, a diákok szívesebben fognak majd felkerekedni és kapni az alkalmon.

